

ערב פתיחת מישפטו הסודי של מרדכי וענונו, מספרים

מישפט וענונו

הכל, הילדים היו משחקים ביחד ברחוב. אוספים גולות. המישחק האהוב היה לגזור את החלק הפנימי של צמיג המכונית לרצועות, לקשור את כל הרצועות ביחד למין חבילה קטנה, שאותה היו מקפיצים בעזרת רגליים. מי שהצליח להקפיץ יותר פעמים — זכה במישחק.

בבית דיברו ערבית מארוקאית. את הילדים הגדולים, אלברט ומוטי, שלחו ההורים לבית-ספר אליאנס. בית-ספר חילוני רגיל. הלימודים התנהלו בשפה הצרפתית. אחרי-הצהריים היו הולכים ללמוד תורה בחדר של הרב ראובן. כולם חבשו או כיפה שחורה לראשם. כך היה מקובל.

במשך השנים הסתובבו בשכונה שליחים של הסוכנות היהודית. אנשים מארץ-ישראל. הכל היה סודי. סביב השליחים היה מיסתורין, שהצית את דימונם של הילדים. אסור היה שיוודע על קיומם של אלה.

קובעי-קש עם נוצה

ל **אמיליאט** התרוקע הרובע מאני שיו. עלו לארץ בקבוצות קטנות וגדולות. גם בני המישפחה הקרובים התחילו לעלות לארץ.

האח משה, בן 20, רווק, חייל בשורות חובה בצה"ל ביחידת נ"מ, בחופשות מגיע לבית ההורים בבאר שבע.

האח דני, בן 17 וחצי, מתגורר בבית-ההורים בבאר-שבע, סיים את לימודיו ועומד לפני גיוס לצה"ל.

עשרה אחים ואחיות, לכל אחד הסיפור שלו, לכל אחד החיים שלו, מישפחה שלו. מישפחה שמגוללת סיפור של עלייה מארוקו, של מאבק עם ארץ חדשה, עם שפה חדשה, מאבק להחזיק את הראש מעל למצוקה, מאבק בשכונה, שרבים מבניה מצאו

מרדכי וענונו, כבר כמעט שנה בחדשות. כבר שנה שהוא מופיע בעמודים הראשונים, כבר כמעט שנה שהוא יושב בכלא אי-שם בארץ. בעוד 10 ימים יפתח מישפטו.

עם ישראל והעולם מקבלים את סיפורו של וענונו כמנות קטנות וגדולות. מדי פעם, באופן לא סדיר.

מישפחת וענונו הגדולה חיה את הסיפור של האח מרדכי יומיום ושעה שעה כבר חודשים ארוכים.

לפני שבועיים פירסם סאנדיי טיימס את סיפור הטיפתו של מרדכי וענונו, כפי שסופר על-ידי מאיר, אחיו הצעיר. "אני שמח שפורסם הסיפור בסאנדיי טיימס", כתב מוטי לאחיו הצעיר, אשר, הנמצא בארץ. "לא הכל מדויק, אבל זה בסדר". כך במכתב האחרון, הגושא את התאריך 12 באוגוסט ואת המיספר הסיפורי 42.

ועוד הוא כותב: "עוד שבועיים ה' מישפט, לא נורא כליך כמו שהיה לפני שמונה חודשים. עכשיו אני מומי, וה' וכמוכן גם הם למדו את כל העניין, אבל אני יודע יותר טוב מה לעשות ומה לומר... לא יהיה להם קל. לי אין מה להפסיד, רק להרוויח ולהשתחרר מוקדם יותר... ואני אשתחרר, עם כל מה שעשו, ועם כל החטיפה שלהם, אני אשתחרר ואגיע חזרה ללונדון ולרומא ולאוסטרליה, כך שהכל עניין של זמן והצדק ייצא לאור. זאת הנקודה הח' שובה — שהאמת והצדק ייצאו לאור. תמיד הצדק יעמוד וימתין עד שיגלו אותו... לא יעזור להם שום דבר.

"חוז מזה, אין חרש בתנאים הקשים שלא משתנים. האוכל נעשה יותר גרוע. אין פירות ואין ירקות, והגבינות מסריחות. מזל שאני לא עובד קשה ולא צריך לאכול הרבה. חם בתא ומזיע, אבל לא נורא. יש מספיק ספרים ועיתונים ורדיו, ומעל לכל, האל הגדול והאוהב. זה קיים בכלא. חוז מזה, לא חסר לי דבר. הכל בסדר. גם בשני הכי קשה מסתדרים..."

ארבעה צברים בארץ

מישפחת וענונו. זוג הורים וע' שרה ילדים. מישפחה מארוקאית. מוצאם במראקש, עלו לארץ ב'1963. באר-שבע.

האח אלברט, בן 36, נשוי, אבא לשלוש בנות, מתגורר בבאר-שבע, בעל נגריה בעיר הרומית. האח מוטי, בן 33, רווק, יושב בכלא ונאשם בפירסום סודות האטום של מדינת-ישראל.

האח מאיר, בן 31, רווק, נמצא כרגע בלונדון שבאנגליה, פועל כדי שעניינו של אחיו הכלוא בארץ לא יירד מסדר-היום הציבורי העולמי.

האחות נינט, בת 29, נשואה, אם לשתי בנות, מתגוררת בבאר-שבע, עובדת כמישרד-ממשלתי.

האחות ברוריה, בת 28, נשואה, אם לבת ולבן, מתגוררת בבאר-שבע, עובדת כמוכרת בתנות-תכשיטים בעיר.

האח אשר, בן 25, רווק, התגורר באירופה עד מעצרו של אחיו, כיום נמצא בתל-אביב, פועל בארץ לקידום ענייניו של האח הכלוא.

האחות שולמית, בת 23, נשואה, אם לשני ילדים, מתגוררת בקהילה החרדית בבני-ברק, לא עובדת. האחות חביבה, בת 22, נשואה, אם לשני ילדים, מתגוררת בקהילה החרדית בבני-ברק, אינה עובדת.

מרדכי, מאיר ואלברט במארוקו לקשור את כל הרצועות ביחד, למין חבילה קטנה...

מרדכי וענונו במרדכי-חבלה בצבא אסור היה שיוודע על קיומם של שליחי הסוכנות

נאשם מרדכי וענונו

למה לא נותנים לבן-אדם לדבר? ממה הם מפחדים?"

לאבא וענונו היתה במראקש חנות מכולת. במשך היום היה יושב על כיסא בחנות ולומד תורה. כך זוכרים האחים הגדולים את אבא במארוקו. אמא היתה בבית, מטפלת בילדים, בסדר, כבישוי לים, שם, במארוקו, איפשר להם מצבם הכלכלי להחזיק בבית עזרת ערבית, שסייעה לאמא בעבודות-הבית השור. נות. בבית לא חסר דבר. להיפך, היתה אפילו הרגשה של רווחה כלכלית. בעיקר לאור ההשוואה עם המצב בארץ. אחרי שעלו.

את עצמם בשלב זה או אחר של חייהם בכלא כחשודים וכנאשמים בעבירות פליליות שונות. מאבק של הורים ועשרת ילדיהם להשכלה ולהתקדמות בחיים.

המאבק, מבחינת ההורים, הצליח. כל האחים והאחיות למדו בבתי-ספר מסודרים, לכולם תעודות-בגרות, לחלקם תעודות של מוסדות אקדמיים גבוהים.

אשר, הילד השישי במיספר, היה בן שנה כשהמישפחה עלתה לארץ ממארוקו. בארץ נולדו עוד ארבעה צברים.

בעיר מארקש שבמארוקו גרה מישפחת וענונו בשכונה יהודית בעיקרה. בית-אבן מרווח, קומה ראשונה, רובע יהודי. הכל הכירו את